

spontane asylansøgere har siden 1983 fordelt sig som følger:

Opholdstilladelser til registrerede spontane asylansøgere efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, 1983 - 2000

År	Kategori		I alt
	Konventionsstatus	De facto-status	
1983	95	103	198
1984	220	689	909
1985	774	4.982	5.756
1986	1.891	4.483	6.374
1987	1.132	2.395	3.527
1988	985	1.930	2.915
1989	1.247	2.139	3.386
1990	700	1.242	1.942
1991	985	1.472	2.457
1992	757	1.901	2.658
1993	645	1.909	2.554
1994	676	1.317	1.993
1995	4.969	14.393	19.362
1996	1.439	4.375	5.814
1997	976	3.409	4.385
1998	1.102	2.862	3.964
1999	1.105	2.584	3.689
2000	1.332	2.530	3.862

Tallet for 2000 er foreløbigt.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der efter ansøgning opholdstilladelse (de facto status) til en udlænding, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde, der medfører velbegrunder frygt for forfølgelse eller tilsvarende overgreb, ikke bør kræves, at den pågældende vender tilbage til sit hjemland.

Flygtningenævnet har ved tidligere lejligheder oplyst, at betingelserne for meddelelse af de facto-status kan opsummeres således, at der skal være tale om forfølgelse af lignende grunde som anført i flygtningekonventionen eller chikane eller andre former for overgreb, der – uden at være omfattet af flygtningekonventionen – har antaget en sådan grov eller systematisk karakter, at der foreligger tungtvejende grunde, der medfører velbegrunder frygt for forfølgelse eller tilsvarende overgreb, således at det ikke bør kræves, at ansøgeren vender tilbage.

I alle tilfælde vurderes det konkret og individuelt på basis af asylansøgerens forklaringer

sammenholdt med asylmyndighedernes viden om forholdene i hjemlandet, om betingelserne for at meddele asyl er til stede.

Danmark er foruden af FN's flygtningekonvention forpligtet af andre internationale aftaler til under visse omstændigheder at undlade udsendelse. Det drejer sig bl.a. om FN-konventionen mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen) og Den Europæiske Menneskeretskonvention (EMRK).

Det følger således af EMRK artikel 3, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig eller vanærende behandling eller straf. Bestemmelsen er af Den Europæiske Menneskeretsdomstol blevet tillagt eksteritorial virkning og indebærer, at en stat, der udsender asylansøgere eller andre til en situation, hvor de må antages at blive behandlet i strid med artikel 3, ifalder ansvar efter konventionen.

Tilsvarende indeholder torturkonventionens artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur. Forbudet indebærer, at staterne forinden iværksættelse af udvisning, tilbagesendelse (afvisning) eller udlevering af en udlænding skal vurdere, om den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur som defineret i konventionens artikel 1. Samme konventions artikel 16 indebærer endvidere et forbud mod udsendelse af en udlænding til et land, hvor der er risiko for, at den pågældende vil blive udsat for grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

En indskrænkning af udlændingelovens de facto begreb måtte derfor i givet fald udformes på en sådan måde, at i hvert fald de personer, som Danmark efter de ovenfor beskrevne internationale aftaler er forpligtet til ikke at udsende, er omfattet af de facto-begrebet. Det ville endvidere være nødvendigt at tage stilling til, hvilke former for forfølgelse, chikane eller overgreb der ikke skulle medføre opholdstilladelse efter bestemmelsen.

Spm. nr. S 1189

Til sundhedsministeren (18/1 01) af:

Svend Aage Jensby (V):

»Vil ministeren under henvisning til artiklerne i Nordjyske Stiftstidende fra den 12. og 14. januar